

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 47. Epistola S. Athanasii ad Solitarios.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

§. XLVII.

Sæculum IV.
A. C. 357.*Epistolæ S. Athanasii ad Solitarios.*

Sanctus Athanasius inter hæc scripsit A-
pologiam, ut fugæ suæ causam defen-
deret contra Arianos, præsertim Leon-
tium

Athanas. p. 701
to. 2.

Yy 5

fuiſſet. Inferius adducit Proteſtans testimonia
contra Liberium. Verum quidem, quod S. Hieronymus in Catalogo Scriptorum Eccles. de
Fortunatiano ſcribat: *Et in hoc habetur deteſtabilis, quod Liberium Romanæ Urbis Episcopum pro Fide ad Exilium pergentem primus ſollicitavit, ac fregit & ad Subscriptionem Hæreſeos compulſit.* At quis ex his ipsis S. Hieronymi verbis non videt, Liberium libere non ſubſcripſiſſe, ex quo ſequitur, mente in Hæreſin non conſenſiſſe? Et quis nescit, eundem, poſtquam Sedem ſuam denuo obtinuit, qualemcunque hunc errorem forti Confeſſione emendaſſe? S. Athanaſii, & S. Hilarii verba, ab Interprete relata, Liberium quidem lapſum fuiſſe, ſed non peccato Hæreſis internæ, probant. Acta, & dicta Liberii Papæ hunc lapſum antecedentia, & ſubſequentia, attente omnia conſideranti ſatis demonſtrant, mente hæreticum nunquam fuiſſe; cur enim anno 360. Formulæ Arianorum Ariminenſi, urgente Conſtantio Imperatore, non ſubſcripſit? Quo factò Fleurius dicit, Liberium, & Vincen-
tium Capuanum priorem culpam deleviſſe. Ul-
terius

terius

Sæculum IV. tium Antiochenum, Narcissum Neronia-
A. C. 357. denum, & Georgium Laodicensem, qui
 eum

terius Protestans dicit: Da man in den neuern Zeiten den Grundsatz angenommen, daß ein römischer Pabst infallibel seyn müsse, so hat man freylich darauf bedacht seyn müssen die Infallibilität des Liberius bey diesem Fall zu retten. Da aber diese Arbeit den beyden grossen Vertheidigern Baronio, und Bellarmino so herzlich schlecht gelungen, so ist an einer nur erträglichen Vertheidigung gänzlich zu zweifeln. Hic iterum de infallibilitate SS. Pontificum homo iste garrit, ut cæcus de coloribus. Nam ignorat, vel maligne dissimulat, quomodo aliqui ex Catholicis, & quando, soli Summo Pontifici infallibilitatem tribuant, & Quæstionem quæ in Scholis in utramque partem movetur, tanquam Doctrinam recentioribus temporibus in Ecclesia Catholica receptam falso jaçtat. Itaque, mi bone Protestans, si bonus es! etiamsi Liberius Papa non tantum errasset in moribus, sed etiam in Fide, hoc non obstante, sola Ecclesia Romano-Catholica promissionem Christi, & Notas habet, quod infallibilis sit, & tu certissimum indicium, quod extra illam Ecclesiam existas, extra quam non est salus. Tandem Cardinalibus Baronio, & Bellarmino, viris celeberrimis, insultare audet homo, qui quoties Catholicos aggreditur, Propositionem, sicut hic de Infallibilitate SS. Pontificum, in suo cerebro confictam, id est, mendacium, pro fundamento ponit, cui deinde suas in Ecclesiam Catholicam argutias superstruit.

eum vecordiae inculcabant. Ostendit, ^{Saeculum IV.}
 quam praepostere Persecutores isti se, ^{A. C. 357.}
 quod fugisset, reprehenderent, & facti
 sui iustitiam tum auctoritate Scriptura-
 rum, tum exemplo Prophetarum, Apo-
 stolorum, imo & Jesu Christi plenissime
 probat. Circa idem tempus scripsit E-
 pistolam ad Solitarios, quod ex eo appa-
 ret, cum dicat, Leontium Sedem Antio-
 chenam occupare, id enim ultra initium
 anni 358. extendi non potest. Haec Epi-
 stola est amplus Tractatus duabus parti-
 bus constans, prima erat dogmatica, quae
 jam desideratur, altera historica, cujus
 potissima cum praefatione ad totum opus
 adhuc supersunt. In Exordio dicit, se,
 ut eorum instantissimis precibus satisfac-
 ceret, calamitates suas, & Ecclesiae per-
 scribere, atque ad confutandam Ariano-
 rum haeresin insurgere; *At vero, subjun-
 git: quo contentiore studio scribere cu-
 piebam, eo magis divinitatem Verbi scru-
 tabar, eo magis hujus Mysterii cognitio
 a me fugiebat, & eo magis a me remotam
 intellexi, quo magis id Mystrium a me
 capi putabam; non enim ea ipsa, quae in-
 telligere mihi videbar, scribere valebam,
 & quae scribebam, hanc tenuem veritatis
 umbram, quam intellectu concipiebam, non
 assequerentur. Saepe animus fuit a ca-
 pto desistere, tamen ne vos affligam, aut
 illis, qui vobiscum disputant, meo silentio
 cedere*

p. 812.

Sæculum IV

A. C. 357.

cedere videar, repugnantem animum ad scribendum compuli, & quod scripsi, transmittito. Nam quamvis ob carnis bebetudinem a cognitione veritatis longissime absimus, facile tamen est impiorum temeritatem deprehendere. Si impossibile est cognoscere, quid Deus sit, possibile est dicere, quid non sit; eodem modo res se habet, dum disputamus de Filio Dei, non multa scientia opus ad ea damnanda, quæ hæretici in medium afferunt; quilibet dicere potest: Hoc Filius Dei non est, non licet talia de eo cogitare, multo minus palam eloqui.

Epistolæ
S. Athanasii.

Scripsi ergo, prout potui; vos autem, chari fratres! hoc scriptum suscipite non ut perfectam de Verbi divinitate explicationem, sed tantum eorum, quæ inimici ejus impie dicunt, refutationem, & ad defendendam sanam Doctrinam subsidium; si quæ imperfecta sint, nihil autem perfecti inesse existimo, sincere ignoscite, & saltem bonam meam voluntatem pro defendenda veritate boni consulite. Et inferius: Postquam hoc legeritis, orate pro nobis, & ad orandum alter alterum excitare, at statim mihi remittite scriptum, nec ulli describendi potestatem facite, at nec vobismet ipsis describite, sed ejus lectione contenti sitis, quantumvis illud sæpius legere optaretis; non esse tutum judicamus, hominum res divi-

divinas ignorantium scripta, qualia nostra ^{Sæculum IV.}
sunt, qui de tantis mysteriis vix aliquid ^{A. C. 357.}
balbutimus, ad posteros transmittere. Ita
de sua ipsius Doctrina profundissimus sui
ævi, & forte totius Ecclesiæ Græcæ pri-
mus Theologus loquebatur. Post hanc
Præfationem secunda pars totius operis
sequitur, nempe persecutionum S. Atha-
nasii historia, nec ipsa perfecta, nam pri-
mum post Concilium Tyriense anno 335.
incipit, & finit in iis, quæ post intrusum
Georgium violenter acta sunt; mentio-
nem quoque facit de lapsu Osi, & Libe-
rii, unde hoc opus ante annum 357. scri-
ptum non fuisse, conficitur.

S. Athanasius in hac narratione simu-
lationem refellit, qua Imperator Con-
stantius in Epistola, ad populum Alexan-
drinum data, persecutioni fucum quærit
allinere; hanc Epistolam Comes Hera-
clius publicaverat. In ea Constantius
dicebat; se non alia de causa reditum
Athanasii dissimulasse, quam ut ad tem-
pus amicitia fratris sui Constantis ali-
quid daret. Respondet S. Athanasius;
ergo fallacia fuisse ejus promissa, & post
mortem despexisse fratrem, cujus hære-
ditatem civili bello, & cruento sibi vin-
dicabat. Constantius dicebat; se Atha-
nasium relegando Constantini Magni, Pa-
rentis sui, exemplum sequi. *Sequitur,*
respondet S. Athanasius: *in iis, quæ hæ-*
reti-

p. 841.

p. 837.

Sup. §. 28.

p. 843.

Sæculum IV.
A. C. 357.

reticis placent, in aliis, quæ hæreticos offendunt, a Patris exemplo declinat; Constantinus, auditis Eusebianorum calumniis ad tempus Athanasium in Gallias misit, ut eorum crudelitati subtraheret; at persuaderi se non est passus, ut in ejus locum Episcopum, quem ipsi cupiebant, mitterent, impediit, ne facerent, terribilibus minis ab hac molitione absterruit. Cur ergo, si Patrem suum imitari vult, primo Gregorium, & jam Georgium, pecunia alienæ decoctorem, in Sedem Alexandrinam immisit? Cur Arianos, quos Pater ejus Porphyrianos appellabat, in Ecclesiam inducere annititur? Faciat se Canones observare, ea omnia faciens, quæ Canonibus prohibentur; aut edicat, quo Canone statutum sit, ut Ecclesiæ vacanti Episcopus ex aula Imperatoris mittatur? Milites Ecclesiis insultent? Comites, & Eunucho in rebus Ecclesiasticis pronuntient, & Episcopi Edictis Cæsareis judicentur?

Epistolæ
S. Athanasii.
p. 856.

S. Athanasius in hoc opere non amplius, sicut antea solebat, Constantio parcit; ex litteris ejus, & mandatis inter se repugnantibus levitatem arguit, quodque non motu proprio ageret, sed prout ab aliis ageretur. Crudelem animum reprehendit, quod sanguine sibi conjunctorum vitæ non pepercisset; *Is est, inquit: qui Patruos jugulavit, Patruales necavit, Soceri filia, cum ærumnis extremis*

tremis luctantis, non est misertus, O. Sæculum IV.
 lympiadem fratris sui Sponsam, qui eam A. C. 357.
 usque ad mortem suam, futuram uxorem, apud se servaverat, Barbaro (nempe Arsacio Regi Armeniæ) in matrimonium dedit. Tandem non nimium esse existimat, si Constantium vocet Antichristum. Ut ostendat, quanta iniustitia Ariani Catholicos persequantur, inquit: Si probrosum est, Episcopos quosdam metu a proposito dimoveri potuisse, quanto magis pudendum, fuisse aliquos, qui sanctis Viris vim injustam inferre voluerint! nulla re magis Arianae causæ imbecillitas patet, & Doctrinæ falsitas, quam quod eam, nihil proficientibus verbis, verberibus inculcare opus sit! ita Diabolus, mendaciorum Parens, Psal. 73. 6. cum securi, & ascia venit exscindere portas eorum, qui se recipiunt. At Salvator noster tam mitis est, ut doceat Luc. 9. 23. tantum, & dicat: si quis vult post me venire. Et, qui vult Discipulus meus esse. Et quando ad quemquam nostrum venit, non infert vim, sed pulsat ad ostium, dicens: Aperi mihi soror mea! Cant. 5. 2. Sponsa mea! si ei aperitur intrat, si non auditur discedit. Quis enim veritatem prædicat, gladio accinctus, & telo? aut ubi aliquando milites evangelizarunt, vel quis unquam vidit armatos Apostolos? Non aliter veritas quam consilio,

p. 860.

p. 830.

- Sæculum IV. *filio, & suafione insinuat. Si quis A-*
A. C. 357. *rianis resistat, punitur; O! præclaram*
eloquentiam, potentissimam sane benedi-
cendi artem! quæ in peroratione pavidis
auditorum mentibus, injecto mortis, aut
exilii metu, quod vult, persuadet! Et in-
 p. 855. *ferius: Veræ Religionis propria virtus*
est, ut non cogat, sed persuadeat, ipse enim
Dominus nulla vi usus est, cuique libe-
ram voluntatem relinquens, dum dixit:
 Joan. 6. 67. *scipulos suos: Nunquid & vos vultis*
 p. 648. 8. *abire? Tum alibi prosequitur Athana-*
sius: Quænam hodie Ecclesia Jesum Chri-
stum libere adorat? nam si in fide sincera
est, periclitatur, si dissimulat, conscien-
tia stimulos pavet. Unius improbitate fa-
ctum, ut impietate, & hypocrisi plena
sint omnia! si qui sunt fideles Jesu Chri-
 3. Reg. 18. 4. *abscondunt se Magni Eliæ exemplo, dum*
 Hebr. 11. 38. *alterum Abdiam invenerint; in caver-*
nis, in specubus subterraneis latent, aut
in desertis errant.

Est & alia S. Athanasii parva Epistola ad Solitarios, quæ tantum latina invenitur inter Luciferi opera. Sæpe Ariani, & Catholici cum iis communicantes, de industria Monachos invisebant, ut deinde possent ambitiose narrare, se eorum communione frui. Hæc res Fidelibus scandalo erat; hinc S. Athanasius Solitarios

tarios rogat, ut sollicitè fidem eorum, qui ad se venirent, examinent, & qui Doctrinam Arianorum tenerent, constanter rejicerent, eos autem Catholicos, qui cum illis communicarent, hortentur, ut ab Arianis se separarent, si facturos se promitterent, cum iis Monachi communionem haberent, & hos, qui hæreticorum societatem fugere nollent, devitarent.

§. XLVIII.

S. Cyrillus Jerosolymitanus deponitur.

Acacius Cæsariensis suam Sedem obtinebat, non obstante Concilii Sardicenis Decreto, quo depositus fuerat. Lis ei erat de juribus Ecclesiæ suæ Metropolitanæ cum S. Cyrillo Jerosolymitano, qui, cum Sedem Apostolicam occuparet, negabat eam Ecclesiæ Cæsariensi esse subiectam. Ex Doctrinæ diversitate crevit dissensio, quippe Acacius Arianus erat, & S. Cyrillus Doctrinam Catholicam tenens, Filium Consubstantialem docebat. Itaque alter alterum de errore in fide accusabat. Acacius, ut erat in rebus gerendis promptus, & perspicax, S. Cyrillum præveniens, sæpius ad se citavit; is, cum Superiorem non agnosceret Acacium, nulla esse causam, cur compareret,

Sæculum IV.
A. C. 357.

Theod. II.
hist. c. 26.
Sozom. IV.
c. 25.

Phil. IV.
c. 13.

Hist. Eccles. Tom. III.

Z z reret,